

Tajomstvo Viktorovho sadu

ODHALENIE

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
<u>Pavel Sekerák</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2021)</u>	<u>Pavel Sekerák</u>

Peter Novák si pre svoj výskumný projekt vybral malú dedinku Zamkovce, v ktorej zdedil ovocný sad. Po hrôzostrašnom náleze v koreňoch stromov, dúfal, že už ho nemôže nič zaskočiť a jeho nový život v podhorskej dedine sa vráti do bežných kolají. Osud však mal pre neho opäť pripravených niekoľko prekvapení a jedno dôležité odhalenie o ňom samom.

Môj život v Zamkovciach nabral po nedávnych udalostiach celkom nový smer. Kolotoč nepredvídaných vecí sa dal do pohybu a už ho nebolo možné zastaviť.

„Čo tam robíš?“ - zaznela z Katkiných úžasne červených úst nečakane priama otázka.

Mlčal som. Nevedel som ako na ňu odpovedať, pretože ani ja sám neviem, čo som vlastne robil. Myslel som mal plnú neusporiadaných myšlienok voľne sa povaľujúcich v priestore. Na druhej strane zreničiek som neustále videl obrazy zohavených ľudských tiel. Díval som sa na zvyšky končatín prepletené s koreňmi stromov. Bizarné scenérie, akoby ich namaloval samotný Salvador Dalí. Stál som ako zamrznutý pred domom po nebohom Viktorovi. S malou drevenou truhlicou v rukách a s otvorenými ústami som sledoval ako sa desiatky policajtov a kriminalistov motali jeden cez druhého ako také mravce. Mal som pocit, že je to len nejaký kriminálny seriál. Technici všetko dôkladne označili, nafotili, zaevidovali... Len s tým rozdielom, že sem neprišli za hlasného kvílenia gitár The Who a namiesto slnečných okuliarov a okázalých automobilov, mali títo na sebe predpísaný ochranný odev a dovezli sa v úplne obyčajnej bielej dodávke Volkswagen. Tabuľky s číslami čoskoro zaplnili takmer celý sad. Vyšetrovateľovi som odovzdal všetky nájdené výstrižky z novín, v ktorých sa písalo o tajomných a doteraz nevysvetlených zmiznutiach. O truhlicu samotnú nejavil vôbec žiadny záujem. S hrôzou som si predstavoval čo všetko sa tu asi dialo a koľko temných tajomstiev sa ešte ukrýva na tomto krásnom mieste. Aj ťažké mračná plné vody sa symbolicky rozostúpili, aby sme mohli sledovať ich odhalenia v plnej „kráse“. Napokon na moje plece, súčasne s láskavým objatím, dopadla nežná Katkina ruka.

„Pod', pôjdeme radšej odtiaľto... Tu im aj tak nebudeme nijako prospešní. Teta upiekla čučoriedkový koláč.“ - pozrela sa na mňa s úsmevom v očiach a za ruku ma viedla odtiaľ preč.

Opúšťajúc naše nové dedičstvo, ešte som sa pri bráničke obzrel cez plece, aby som sa uistil, že sa mi to nezdá. Nebolo jednoduché prijať to ako skutočnosť. Radšej by som bol keby to bol iba sen. *Buď v pohode, nič sa nedeje! O chvíľu zazvoní budík, zobudíš sa a všetko pôjde ďalej tak ako predtým...* Ale to sa nestalo. To, na čo som sa pozeral, bola bolestná realita. Niekoľko policajných i pohrebných áut lemovalo takmer celý plot pri hlavnej ceste a vo vzduchu bolo cítiť čosi tajomné. *Takto nejako vonia smrť.* - pomyslel som si. Cestou sme míňali skupinky zvedavých susedov, ktorí sa prišli pozrieť na toto divadlo. Na takéto čosi tu ľudia nie sú zvyknutí. Dokonca aj chlapi v krčme si tu dajú po papuli len zriedkakedy. Nič neobyčajné sa tu ešte nestalo. Každý deň bol rovnaký ako všetky tie pred ním. Ľudia si spokojne žili vo svojom pohodlnom zaužívanom stereotype. A naraz toto! Tridsať hniúcich mŕtvol v záhrade! Hysterické babky s jednou rukou na hrudi a druhou zakrývajúce si ústa, híkajú a prežehnávajú sa. Dokonca aj deti z dvoch bytoviek na opačnom konci, špurtujú na bicykloch hore dedinou, aby tam boli medzi prvými. I Sagan by mal čo robiť, aby stíhal toto ich šíalené tempo. Ale my si nevšímame zvedavé pohľady tetušiek, ani detí a nepozorovane sa vzdiaľujeme z dosahu blikajúcich policajných majákov. Už sa za seba radšej ani neobzeráme. Rovnako ako všetci tí zvedavci, aj my máme kopu otázok. Na odpovede si však ešte budeme musieť nejaký čas počkať. Nemohli sme robiť nič, iba čakať kým kriminalisti zozbierajú všetky potrebné dôkazy. Neostáva nám nič iné, iba sa s tým zmieriť a byť trpezliví. Až potom sa budeme môcť vrátiť do sadu a chalupy po Viktorovi.

Pre také chvíle, keď je človek v totálnej neistote a je úplne rozrušený, existuje iba jeden spoľahlivý spôsob ako nájsť pokoj mysle. Jediný pevný bod vo vesmíre. Čučoriedkový koláč pani Horanskej. Už jeho podmanivá vôňa dávala tušiť, že bude vynikajúci. Katka jej však tentokrát predsa len odolala a dala prednosť niečomu inému. Bez slova odišla do obývacej izby. Opretý o zárubňu, mlčky som ju pozoroval s pohárom kakaa v ruke. Nevidela, že tam stojím. Bola taká sústredená. Pohľad mala uprený na ihlu takmer storočného šijacieho stroja. Po každom stlačení pedála sa izbou rozoznalo rytmické klepotanie. *Ako je možné, že vôbec ešte funguje?* - hovoril som si. Považoval som to za nemožné. A predsa! Pod Katkinými rukami vznikali nové šaty. Je vskutku neuveriteľná, dokáže vdýchnuť dušu zdanlivo mŕtvym veciam. Stenu rozpadnutého domu premení na umelecké dielo a rovnako tak z látky bez tvaru vytvorí niečo nové a jedinečné. O pár dúškov kakaa neskôr si ma všimla.

„Pomáha mi to.“ - prehovorila ku mne bez toho aby čo i len na okamih prestala sledovať kmitajúcu ihlu. „Keď šijem, nemyslím na nič iné.“

„Viem aké to je. Viem presne ako to myslíš.“ - pohladil som ju po ramene a posadil sa do kresla tak, aby som na ňu videl.

V tom momente som prestal vnímať ako rýchlo plynie čas. Neviem, či prešla hodina, alebo to trvalo len pár minút, vychutnával som si tieto chvíle nefyzickej intimity. Tiché súznenie našich duší narušil štekot psa.

„To je Toby!“ - povedala Katka a odtiahla záclonu, aby sme lepšie videli čo sa deje vonku na dvore.

Pri plote stáli nejakí ľudia. Neboli to policajti, usúdili sme hneď na prvý pohľad. Katka zanechala rozrobenú prácu a spoločne sme išli ku bráničke zistiť čo sú zač. Spoza dvoch urastených mužov v kožených bundách a s najdôležitejšími pohľadmi na svete, pred nás predstúpilo útle žieňa. Neznáma žena bola taká chudá, že ju takmer nebolo vidieť keď sa otočila bokom. Oblečené mala tesné priliehavé šaty, o ktorých som si v prvom momente myslel, že sú na nej iba namaľované.

„Dobrý deň, pán Novák, moje meno je Veronika Tomková a som z týždenníka Story. Chcela by som Vám položiť pár otázok.“ - vyhrkla asertívne svojim tenkým až piskľavým hlasom. „Čo hovoríte na...?“ - nestihla dokončiť, pretože som jej skočil do reči.

„Nemám Vám čo povedať a neželám si, aby ste kohokoľvek z tohto domu obťažovali! A teraz láskavo odíďte!“ - zareagoval som rovnako priamočiaro a otočil sa smerom k domu. Nemal som vôbec chuť na akýkoľvek rozhovor s pani z klebetníka. Vítajú sa ľuďom v súkromí a zanechávajú po sebe iba spúšť.

„Počkajte! Nechodte preč!“ - išla si pani redaktorka svoje.

Koža týchto ľudí je zväčša dostatočne hrubá na to, aby sa ich dotklo akékoľvek odmietnutie. Ani to moje ju neodradilo, tak pokračovala ďalej.

„Vieme o Vašej matke!“ - vykrikla keď sme boli už takmer pred dverami domu.

Pozreli sme sa s Katkou jeden na druhého s rovnako prekvapeným výrazom v tvári.

Prečo tá ženská hovorí práve o mojej matke? Je tu sad plný mŕtvov, sen všetkých novinárov, najväčšia bomba akú si na titulke mohli želať. A ona mi príde povedať, že vie o mojej matke!?! Čo také mi môže o nej povedať, že dnes varila na obed segedín? Moju mamu mám veľmi rád, vždy sa o mňa príkladne starala. Čo si pamätám, tak päty z domu vytiahla len keď išla do obchodu. Netuším, čo by mi mohla o nej povedať? - víťalo mi hlavou. No musím priznať, že sa tej potvore podarilo prebudiť moju zvedavosť a preto som sa vrátil ku bráničke dúfajúc, že sa dozviem viac.

„Počujte, čo to tu tárate za nezmysly? Moja mamina, je predsa tá najlepšia žena na svete. Narozdiel od Vás...“ - odvrkol som pohoršene a čakal na jej reakciu.

„Nemyslela som tú pani, čo Vás vychovala. Mám na mysli Vašu skutočnú matku.“

Bolo na nej vidieť ako sa celá rozžiarila, keď videla, že vôbec netuším o čom hovorí.

„Vy teda tvrdíte, že... Chcete tým snáď povedať, že moja ma... Že som adoptovaný? To pochybujem.“ - pousmial som sa. „A keby som aj bol, čo je na tom také senzáčné? Veď adoptovaných ľudí sú tu tisíce.“ - naoko som uzavrel túto „šokujúcu“ tému.

Zrejme na to mala vážny dôvod. V tej dobe to predsa nebolo len tak... - upokojoval som tajne samého seba. Odmietol som sa tým, čo i len v myšlienkach zaoberať. Ale v skutočnosti ma zvedavosť hrýzla čoraz viac.

„Vás nezaujímá ako to bolo? Nechcete vedieť, prečo Vás nechala len tak pred dverami cudzieho domu?“ - snažila sa dotieravo získať moju pozornosť. A darilo sa jej to veľmi dobre.

„Tak mi to teda povedzte! Nechápem, prečo tie tajnosti.“ - pobádal som ju, chcel som to už mať za sebou.

„Hádam nechcete takúto citlivú tému rozoberať tu na ulici.“ - povedala a ukázala na blížiacu sa babky. Boli to práve tie, vďaka ktorým starosta nepotrebuje ani obecný rozhlas. Čo sa dozvie jedna z nich, to bude vedieť takmer okamžite i celá dedina. Pozrel som na Katku a ona mi mávnutím dala znamenie, že ju mám pozvať ďalej.

„Tak poďte. A ochranku môžete nechať tu. Verte mi, nebudete ju potrebovať.“

„No neviem, neviem...“ - povedala s ustráchaným pohľadom upreným na Toby, veselo poskakujúcu po záhrade.

„Bez obáv, je to len šteňa.“ - upokojoval som ju. „Všakže Toby!“ - zvolal som a hodil do záhrady jej obľúbenú palicu. Ihneď sa za ňou rozbehla a návštevu si ani nevšimla.

Vošli sme dnu a ja som čo najrýchlejšie zavrel za nami dvere. Spoza záclony som ešte overil, či babky klebetníčky, pokračujú ďalej vo svojej ceste. Všetko bolo v poriadku, tak sme sa usadili v kuchyni kde som s napätím očakával čo sa o sebe dozviem. Pravdupovediac začal som mať z toho trochu obavy. *Čo ak sú to nejaké ťažké či nepríjemné veci. Na to nie som pripravený. Úplne mi stačí to čo sa teraz deje v sade.* Katka sedela vedľa mňa a nervózne ma držala za ruku. Až som mal chvíľami pocit, že je zvedavá viac ako ja. A možno aj bola.

„Pani Tomková...“ - pokúsil som sa položiť otázku, ale tá potvora mi skočila do reči.

„Veronika. Pre Vás len Veronika.“ - ten podlízavý spôsob, akým to povedala, by sa dal bez použitia vulgarizmov iba ťažko opísať.

„Veronika,“ - pristúpil som teda na túto jej hru, len aby sme sa konečne pohli niekam ďalej - „čo presne ste zistili o mojej skutočnej matke? Očividne to bude niečo veľmi dôležité, keď neváhate precestovať polovicu krajiny, aby ste mi to povedali.“

„Mali by ste za ňou zájsť.“ - povedala s plnými ústami. „Potrebuje Vás.“ - odhryzla si ďalší kúsok z tetinho vynikajúceho koláča.

„Čože? O čom to hovoríte?!“ - začal som byť podráždený, pretože to z nej išlo pomaly ako z chlpatéj deky. A to som si myslel, že ja sa nejednoznačne vyjadrujem...

„Predvčerom odvysielali v televízii reportáž o tom strašnom náleze na Vašom pozemku. Takmer okamžite po odvysielaní mi zavolala jedna pani, že vie čo sa tam stalo a chce mi to povedať. Bola to Vaša mamina.“ - prehltna posledné sústo a poutierala si omrvinky z pier.

„Biologická.“ - dodala.

„Včera sme sa mali stretnúť, ale keď sme prišli k bytovke kde bývala, uvideli sme iba to ako ju na vozíku nakladajú do pristavenej sanitky...“

„Tak počkať! A na základe čoho ste presvedčená, že je to moja matka?!“ - nevydržal som to už. Celé mi to pripadalo pritiahnuté za vlasy.

„Na základe tohoto.“ - vytiahla z vrecka pokrčený papier a podávala mi ho ľavou rukou, zatiaľ čo pravou si k ústam priložila šálku s čajom.

Vyrovnal som ten papier, čo vyzeral ako niekoľkokrát poskladané origami. Text bol písaný plniacim perom. Z počiatku úhľadné písmo bolo ku koncu listu čím ďalej tým viac kostrbaté a čoraz horšie čitateľné. Ale jeho poslanstvo bolo jednoznačné. Čítal som ho s doširoka otvorenými ústami.

Volám sa Mária Uličná. Píšem tento list, pretože nedokážem viac žiť s tou ťažobou, čo mám na srdci. Pred takmer 30 rokmi ma uniesol a znásilnil jeden chlap. Vyhrážal sa mi, že ma zabije a zakope pod stromom. Sama neviem ako sa mi vtedy podarilo ujsť. Bála som sa, a tak som to nikomu nepovedala. Po takmer deviatich mesiacoch v ťažkej depresii som priviedla na svet chlapca. Myslela som si, že už bude všetko v poriadku, ale nebolo. Nemohla som sa na neho ani len pozrieť. Mal jeho oči... Pri každom pohľade na to dieťa som znovu prežívala bolesť, ktorú mi jeho otec spôsobil. Nevedela som ho milovať, ani sa vyrovnáť s tým, že je jeho. Preto som chlapca dala na adopciu. Po niekoľkých dňoch som si uvedomila, že to bola strašná chyba a chcela som si ho vziať naspäť, ale nedovolili mi to. Dieťa už vraj bolo v náhradnej rodine. Neviete, nedokázate si predstaviť ako veľmi ma to bolelo. Celý môj život sa obrátil naruby. Nedokázala som žiť s tým, čo som urobila a úplne som sa z toho zrútila. Trvalo mi 10 rokov, kým som sa s tým všetkým ako tak vyrovnala. Ale nikdy som nezabudla. Chcela som syna vyhľadať, no nepodarilo sa mi to. Netušila som, kto sú jeho noví „rodičia“, ani kde bývajú. A na sociálke mi to odmietli povedať. Myslela som si, že už svojho syna nikdy neuvidím. Ale včera som ho videla! Po toľkých rokoch. Som si istá, že to bol on v tom strašnom sade. Tie oči... Isto je to on. Neviem ako mu to vysvetlím. Ako sa mu po tom všetkom pozriem do očí? Je mi to tak ľúto. Povedzte mu, že mi je to ľúto...

„Tak už to chápete?“ - pozerali na mňa spoza šálky veľké čierne oči plné očakávania.

„Predávkovala sa tabletkami na spanie. Ale dostane sa z toho. Tento list som našla spadnutý na zemi pri dverách jej bytu.“

Nemohol som tomu uveriť, aj keď to bude najskôr pravda. Dávalo to zmysel. Všetko. Všetko, čo hovorila a aj ten list. Rozrušilo ma to, celé moje vnútro sa rozochvelo. Takéto veci sa o sebe človek nedozvedá každý deň. A nie len mňa tieto správy šokovali. Za stisk, s akým mi Katka zvierala dľaň, by sa nemuseli hanbiť ani majstri v pretláčaní. V kuchyni nastalo ticho. Mal som pocit, že nepočuť ani, inokedy dosť hlasné, tikanie sekundovej ručičky drevených nástenných hodín.

„Zavolajte mi, keď za ňou pôjdete.“ - povedala redaktorka, hľadiac na mňa s pokojom a úsmevom na tvári, akoby sa nič nestalo.

Rozlúčila sa, poďakovala za pohostenie a pri odchode mi podala svoju vizitku. Ako sa jej chudá postava vzdľaľovala od domu, začal som si uvedomovať, že pôvodne chcela rozhovor. Hoci som jej nič nepovedal, zdalo sa, že dostala to, po čo sem prišla. Stratila sa za plotom, spokojná sama so sebou, zatiaľ čo my sme mali opäť len ďalšie a ďalšie otázky. *Bol snáď Viktor Novosad mojim skutočným otcom? To*

hádám nie! Znásilnenie? To sa mi ku nemu nejako nehodilo. Či áno? Čo za zvrátenú hru to osud so mnou hrá? Ak je to tak, prečo mi o tom rodičia nikdy nepovedali? Veď náš vzťah je ako z príručky o rodine... A prečo...? Nemalo to konca. Musel som sa tých otázok zbaviť skôr ako by som sa bol zbláznil. Okamžite som preto zavolať mamine. To, že si ma adoptovali ako nemluvňa, potvrdila. A aj mi s plačom vysvetlila prečo o tom celé roky mlčala. Ale kto sú moji biologický rodičia, to vraj naozaj nevie. Nikdy necítila potrebu to skúmať, pretože úradníčky im povedali, že moja skutočná matka nebola schopná sa o mňa postarať a tak sa ma zriekla. Keď zložila slúchadlo, zostal som chvíľu nehybne sedieť, kým som ako tak vstrebal ďalšie šokujúce informácie. Otrasený z nových skutočností, rozhodol som sa, že to musím zistiť. Kvôli sebe a aj kvôli Katke. Chcel som vedieť kto v skutočnosti som.

Nestrácal som čas. Na druhý deň skoro ráno som vycestoval za svojou údajnou matkou. Aj Katka chcela ísť so mnou, ale po chvíli prehovárania pochopila, že to musím urobiť sám. Navyše som ju nechcel vystavovať ďalším neočakávaným situáciám. Nevieť ani ako zareagujem ja sám, keď ju uvidím. Usúdil som, že to takto bude lepšie. Celú cestu v aute som myslel na súhru všetkých tých absurdných situácií, čo sa mi za poslednú dobu prihodili. Nieje predsa možné, aby sa toto všetko stalo jednému človeku... Chvíľami do seba všetko zapadalo a za okamih už nič z toho nedávalo zmysel. Nejako som si nevedel predstaviť, že by bol Viktor schopný niečoho tak hrozného. On? Vrah a násilník? Pravda, nepoznal som ho príliš dobre. Všetko nasvedčovalo tomu, že bol veľmi nebezpečný, ale časť môjho ja tomu vytrvalo odmietala uveriť. Nevedel som sa dočkať okamihu, kedy to všetko rozlúsknem. Tých stodvadsať kilometrov jazdy ubehlo ako nič. Pripadal som si, že som sa tam teleportoval. Vchádzal som na nemocničné parkovisko a celé moje vnútro sa chvelo očakávaním. No ani ja sám som presne nevedel čo mám od tejto návštevy čakať. Najskôr to bol pokoj na duši, umlčanie otázok, ktoré každou minúťou pribúdali. Spoznanie pravdy. Spoznanie mojej skutočnej matky a v neposlednom rade i spoznanie seba samého.

„Dobrý deň, prišiel som za pani Uličnou.“ - úctivo som sa pozdravil pani na vrátnici.

„A vy ste jej...?“ - zaznelo spoza okienka.

„Syn.“ - premohol som sa po drobnom zaváhaní. „Som jej syn.“

„Moment, vydržte chvíľu.“ - vstala od stola a namierila si to ku primárovi oddelenia.

Možno to bolo len pár sekúnd či minút, ale mne to pripadalo ako večnosť. Nervózne som si obzeral dlhú nemocničnú chodbu. Nebola ničím výnimočná. Steny natreté

rovnakou olejovou farbou ako vo všetkých ostatných nemocniciach. Na polovice rozdelené nepravidelnou vodorovnou tmavohnedou linkou. Pod krytmi osvetlenia bola založená len každá druhá neónka. Aj to nie vždy rovnakej farby svetla. Čakáreň bola takmer ľudoprázdna. Voľne položených novín som sa radšej ani nedotkol. Nedočkavo som sledoval primárove dvere. Nemám rád čakanie, trpezlivosť skutočne nie je moja silná stránka. A už som bol dosť nepokojný aj bez toho. Tá neistota ma ničila každou sekundou. Keď mi ostal na prstoch rúk už len posledný neohrýzený necht, zjavil sa na chodbe predom mnou vysoký muž v dlhom bielom plášti. Konečne...

„Dobrý deň, som doktor Lehotský, poďte prosím za mnou.“

Mlčky som ho nasledoval do malej kancelárie a usadil sa do jedného z nepohodlných kresiel. Bez zbytočného vysvetľovania otvoril tmavomodrú zložku, ktorú už mal pripravenú na stole. Zdanlivo náhodne v nej prehodil zopár listov papiera, niečo si zamrmlal popod fúzy a potom mi ju podal so slovami:

„V tejto správe nájdete všetko podstatné. Je mi to ľúto, viac sme už pre ňu urobiť nemohli. Bola to príliš silná dávka. Prijmite, prosím, moju úprimnú sústrasť...“

A to bolo všetko. Zdvorilo ma vyprevadil von. Tam ma nechal stáť aj so všetkou ťažobou, ktorú som si sem doniesol. Moju údajnú matku som ani len nevidel, jej telo už vzali pracovníci pohrebnej služby. *Tu teda nestrácajú čas.* - pomyslel som si. Cítil som sa bezradný, opustený, sklamaný... A ktovie ako ešte. Moje vnútro sa zvieralo v neopísateľnej nekonkrétnej bolesti. Bol som zmätený. Veď som tú ženu v skutočnosti ani nepoznal. Navyše, stále tu bola možnosť, že je to inak ako hovorila tá redaktorka. Blúdil som mestom sem a tam nevšímajúc si vytrvalo zvoniaci mobil. Kde-tu som si sadol na lavičku a hľadel do blba. Snažil som sa to pochopiť. Hlavne to všetko vstrebať, pokúsiť sa s tým vyrovať... Dosť dlho trvalo, kým som sa upokojil natoľko, že som mohol sadnúť za volant a vyraziť na cestu domov. Pred tým som ešte zavolať Katke a zdôveril sa jej s tým ako som pochopil. Ešte že ju mám. Pri nej zabúdam na všetko, čo ma trápi. Mnohokrát nemusí nič povedať. Viem, že mi rozumie a to pre mňa veľa znamená. Bez zastavenia som išiel rovno domov.

Keď som dorazil do Zamkoviec, Katka ma už čakala aj s Toby pred bránou. Cítil som ako cez jej teplé dlane preniká do môjho vnútra niečo dobré. Jej objatie bolo ako bezpečný prístav pre moju nepokojnú dušu, ktorá sa zmietala v rozbúrených vlnách. Prestal som sa chvieť a všetok stres sa razom niekam vytratil. To je ono. Toto som potreboval. Jej zázračné ruky. Aby som sa trochu rozptýlil a upratal si

myšlienky, boli sme sa prejsť za dedinou. Len tak sme ležali na tráve, počítali ovce pasúce sa na kopci oproti a veľa sme sa rozprávali... Ani sme sa nenazdali a zastihol nás večer. Zastihol nás v tej správnej chvíli. Opretí o strom, sedeli sme na kopci za dedinou a držiac sa za ruky, pozerali sme sa na západ slnka. Odtiaľto boli naozaj krásne. Ako sa tá žiarivá guľa približovala ku horizontu, celé údolie napĺňalo žlté, miestami až oranžové, svetlo. Bolo to akoby sme sedeli nad priehradou plnou zlatej vody. Obloha menila svoju farbu z azúrovej na ružovú až fialovú a postupne tmavla. Až kým nebolo na horizonte vidieť iba čierne obrysy stromov a vzdialených hôr. Ochladilo sa. Ale skôr než sme sa vrátili domov, musel som sa Katky ešte niečo opýtať.

„Čo robíš v sobotu?“ - opýtal som sa rusovlásky, očarenej večernou scenériou.

Zdalo sa, že som ju vyrušil. Bola taká zaujatá tým úžasným farebným divadlom na oblohe.

„Nechceš sa za mňa vydať?“ - pokračoval som, keď sa mi podarilo získať jej pozornosť.

Nepovedala ani slovo. Jej objatie a bozky to povedali za ňu.

Celú noc sa mi snivali hlúposti o tom ako som hľadal poklad, no namiesto zlata som nachádzal len ďalšie a ďalšie kosti. Boli doslova všade. Kamkoľvek som sa pozrel boli nejakí kostlivci. Niektorí len nehybne existovali, iní sa venovali bežným činnostiam. Jedna kostra si čítala knihu a jedla pritom čokoládové guľičky v mlieku. Všetko cez ňu prepadlo priamo na podlahu. Iná prepínala programy v telke a ďalšie hrali vonku futbal. Sen sa skončil až vtedy, keď prišla tajomná postava zahalená do čierneho pláštia s kapucňou. Otvorila akúsi knihu a čítala z nej mená. Zakaždým, keď prečítala nejaké meno, zmenila sa jedna z kostier na popol, ktorý rozfúkal vietor. Keď sa pominuli všetci kostlivci, pozrela sa tá tmná postava na mňa a prečítala moje meno. V tom som sa ocitol pred zrkadlom. Namiesto mňa v ňom bol len ďalší kostlivec, čo presne zopakoval každý môj pohyb. A vtedy mi to došlo. Som na rade...

Otvoril som oči a horlivo som si ohmatal telo, aby som sa ubezpečil, že je na ňom ešte dostatok mäsa. Odlahlo mi, keď som si uvedomil, že to bol iba sen. Čo si asi tak pomyslela Katka, keď vošla do izby a uvidela ma ako sedím na posteli a prestrašený si obzerám svoje dlane? Výraz v jej tvári hovoril za všetko.

„Čo sa stalo?“ - spýtala sa a striedavo mi hľadela do očí a na ruky.

„Nič... Nič, zlatko... Len zlý sen.“ - snažil som sa upokojiť v prvom rade samého seba.

„Dobre. Ale mal by si už vstať. Máš toho dnes veľa...“

Mala pravdu. Ako vždy. Nebol čas zaoberať sa snami, bolo treba riešiť veci v skutočnom svete. Doktor mi včera, okrem zdravotných záznamov, dal aj osobné veci mojej údajnej matky. Vráťane dokladov a kľúčov od jej bytu. Musel som na to prísť. Musel som predsa zistiť pravdu, či som skutočne jej synom. Po vyše hodine sme už s Katkou stáli pred panelákom, kde bývala a v mojej spotenej dlani som zvieral kľúč, od ktorého som očakával definitívne rozptýlenie pochybností. Na štvrté poschodie som vybehol ako kamzík. Predo mnou boli orechové dvere so zlatou menovkou. Nevieť prečo, ale najprv som zaklopal.

Nikto sa neozýval, tak som teda vložil kľúč do zámku a otvoril. Už na prvý pohľad bolo jasné, že žila sama a návštevy ku nej očividne nechodili. Na poriadok si príliš nepotrpeľa. Nepovedal by som, že do jednoizbového bytu sa zmestí toľko vecí. Všade sa povalovali staré noviny a časopisy. Všimol som si, že pochádzali z roku môjho narodenia. Hľadala ma. O tom nebolo pochyb. Nikdy sa nezmierila s tým ako sa zachovala a až do svojej smrti neprestala hľadať svojho syna. Na stole v kuchyni ležalo pero a poznámkový blok. Chýbala v ňom jedna strana. Z vrečka som vytiahol papier, čo mi doniesla Veronika. Pasoval tam dokonale. Bola to presne tá strana, na ktorú napísala svoju svedč. Ale ani to ešte nemuselo nič znamenať. Prehľadávali sme skrinky, nazreli do každej zásuvky. Hľadali sme čokoľvek čo by naznačilo, že je mojou matkou. Nič, bezvýsledne. Ani medzi oblečením... Ostávalo už iba skontrolovať policu s knihami.

„Mám to!“ - skríkla Katka, plná vzrušenia z nálezu.

V jednej z kníh bol založený originál rodného listu. Stálo na ňom: Matej Uličný. Tak toto má byť moje pravé meno? Dátum sa zhodoval s mojím predpokladaným narodením.

„Pôjdeme s tým na matriku.“ - rozhodol som.

„To nie je všetko?“ - povedala Katka – „Je tu ešte niečo.“

„Ukáž...“ - netaktne som vytrhol Katke z rúk tú knihu.

„Nič tu nevidím.“ - reagoval som trochu podráždene a triasol knihou dúfajúc, že z nej vypadne ďalší list alebo niečo podobné, no nič také sa nestalo.

„Nič tu nieje. - podával som knihu späť Katke.

„A čo povieš na toto?“ - vzala knihu do rúk a otočila ju tak, aby som mal jej názov rovno pred očami.

„Kaštiele Slovenska. To predsa nič neznamená...“ - nechápal som kam tým mieri.

„Myslíš? Veríš v náhody? Pozri kde bol ten rodný list založený.“ - nalistovala stranu, na ktorej bola fotka nejakého kaštieľa.

„Toto je predsa kúsok od nás!“

Mala pravdu. Aj keď teraz vyzerá inak ako na tej fotke. Mnohokrát som prešiel okolo, ale nikdy ma nezaujal natoľko, že by som mu venoval dlhší pohľad. Najskôr to bude tým, že je už dosť schátraný a vraj tam prespávajú bezdomovci. Žeby tam bol ten rodný list vložený schválne? Ktovie? Možno je to len náhoda, možno nie. Tentokrát som bol rozhodnutý preskúmať aj tú najmenej pravdepodobnú z možností. Ale najskôr matrika.

„Je mi ľúto, ale nemôžeme poskytovať osobné informácie komukoľvek. Chápete, GDPR...“ - ospravedlňovala sa pani na mestskom úrade.

„Komukoľvek? Veď to som ja!“ - zvýšil som hlas.

„Tu je napísané niečo iné...“ - ukazovala prstom na rodný list, čo som priniesol.

„Ospravedlňte nás...“ - prevzala iniciatívu Katka. Vzala a pod rameno a vyviedla ma von z miestnosti. „Nechaj to na mňa, ver mi...“

Iba cez sklo som nakúkal ako sa za dverami dohadujú o mne bezo mňa. Ale oplatilo sa. Po chvíli vyšla Katka vonku a v tvári mala celkom spokojný výraz.

„Tak hovor, hovor...“ - vyzvedal som nedočkavo.

„Nuž, neviem, či ti to bude stačiť...“

„Určite. Pokračuj.“ - usmial som sa a nahodil psí pohľad.

„Pani som vysvetlila v akej situácii sa nachádzame. Tiež je matka, takže našťastie mala pre to pochopenie. Je tu už dlho a pamätá si na ten prípad. To dieťa sa nikdy nenašlo. Nejakým spôsobom sa stratilo v systéme...“ - pokračovala a ja som nadobúdal čoraz väčšiu istotu, že som tým dieťaťom.

„Nemajú nič viac. Navyše pani Uličná bola jedináčik a jej rodičia už sú tiež nebohí. Nemala nikoho blízkeho. Niečo však predsa len mám. Povedala mi, v ktorej nemocnici si sa narodil.“

Znelo to akoby tomu aj Katka začínala veriť čoraz viac.

V nemocnici už z pôvodného osadenstva nebol nikto. Nebol tam nik, kto by si pamätal na opustené dieťa. Na naše počudovanie boli celkom ústretoví. Podarilo sa im nájsť v archíve pôvodný záznam o narodení. Údaje súhlasili s rodným listom. No bolo tam i čosi navyše. Krvná skupina. AB negatív. Presne ako mám ja. Teraz som už nepochyboval. Aj keď dôkazy boli len nepriame. Vo vnútri som cítil, že je to tak.

Vrátili sme sa do maminho bytu. Teraz už na mňa pôsobil akosi inak. Akoby tam bolo niečo zo mňa. Vo vzduchu bolo cítiť nostalgiu a smútok. Trochu sme tam upratali a pri odchode zamkli na dvakrát.

Po všetkých týchto zisteniach bolo pre mňa samozrejmé, že som sa postaral o pohreb. Konal sa o pár dní a prebiehal v komornej atmosfére. Okrem mňa s Katkou tam boli už len moji terajší rodičia. No a niekde v úzadí som si všimol i chudú siluetu Veroniky Tomkovej. Najskôr som si pomyslel, že je to od nej milé, že prišla, ale nakoniec vysvitlo, že si túto chvíľu, dosť nevhodne, vybrala aby mohla dokončiť svoj článok. Tentokrát som už k nej nebol taký zlý. Bol som so všetkým zmierený, a keďže už nebolo komu ublížiť, poskytol som jej rozhovor, ktorý si želala. Takto som uzavrel túto kapitolu a vrátil som sa ku svojmu novému životu do Zamkoviec.

Dni a týždne plynuli tak rýchlo, že sme občas ani nestihli pretočiť stránku v kalendári. Šťastne svoji sme opäť dávali do poriadku dom a sad po Viktorovi, pretože o niekoľko mesiacov sa mal počet členov našej rodiny rozšíriť o jeden pár maličkých nožičiek. Preniesli sme sa cez všetky tie hrozné veci, čo sa tu minulý rok odohrali a uzavreli sme to ako minulosť, od ktorej nás delí hrubá čierna čiara. Naše oči sa upierali na to, čo nás ešte len čaká. Ostávalo preniesť pár posledných krabíc a boli sme takmer kompletne presťahovaní.

„Ty trdielko! Pozri sa, čo si urobila!“ - skríkla na Toby Katka prísne.

Psíča len vrtelo chvostom a nechápavo pozeralo na čo to jej pani ukazuje. Úlomky Viktorovej truhlice, v ktorej sa našli ústrižky z novín, sa povalovali po schodisku. Uprostred nich bolo šteňa so psím pohľadom.

„Peťo! Rýchlo pod' sem!“ - ozývalo sa schodiskom náhlivé volanie.

„Čo je? Čo sa stalo?!“ - pribehol som najrýchlejšie ako som mohol. Cestou sa mi v hlave zobrazilo defilé katastrofických scenárov čo všetko sa mohlo Katke prihodiť. Od zlomenej nohy, cez spadnutú skriňu, ktorá ju pritlačila k zemi, až po rozbitú hlavu a potoky krvi na schodoch.

„Pozri sa na to!“ - vystrela ukazovák smerom ku rozbitej truhlici.

A je to tu zase... - pomyslel som si. Truhlica mala dvojité dno, ktoré sa pri páde zo schodov rozbilo a odhalilo niekoľko listov papiera ukrytých vo vnútri. Sklonil som sa ku

troskám a vytiahol tie stránky s tajomstvom. Sadol som si vedľa Katky na schody. Aj Toby si sadla ku nám akoby to chcela čítať spolu s nami. Podľa dátumu ich autor napísal zhruba pol roka pred Viktorovou smrťou. Stálo tam:

Viem, že tu už dlho nebudem. Každý deň, ktorý ešte žijem, je malý zázrak. Je to však zázrak, o ktorý nestojím. Načo žiť takýto život? Potomkov nemám a ani nikoho iného. Veď kto by sa už len zaujímal o protivného starca...? Mám len tento dom, psa a sad, v ktorom som prežil takmer celý svoj mizerný život. Každý deň si ho premietam pred očami a hovorím si, že to teda za veľa nestálo. Posledné roky už vôbec nie... Vlastne sa za svoj život hanbím. Aj preto píšem toto. Hádam sa mi trochu ulaví pred tým než sa pominiem. A keby aj nie, kašľať na to. Kašľať na všetko!

Všetci si myslia, že som ovocinár, ale nie je to pravda. Nie som a ani som ním nikdy nechcel byť. Všetky tie stromy sú mi iba na príťaž. Každý deň mi pripomínajú krutú pravdu o tom kto v skutočnosti som. Som iba otrok. Musím sa starať o tieto stromy a o to, čo ukrývajú. Nepáči sa mi to. Neznášam túto robotu. Nemám rád jablká. Nemám rád ani túto prekliatu dedinu aj so všetkými pokrytcami v nej. Ale musím to robiť, nemám na výber. Aj keď teraz mi to je už vlastne jedno. Aspoň sa o tom presviedčam.

Jednu noc brechal dunčo ako keby ho z kože drali. Nakukol som vonku spoza záclony. Nebolo vidieť nič. No zazdalo sa mi, že v humne niečo svieti. Ihneď som cez seba prehodil bundu, vzal baterku a išiel sa pozrieť čo sa tam deje. Myslel som si, že sa sem cez nedokončený plot asi dostali diviaky, alebo iná zver. Nebolo by to prvýkrát. Cestou som nevidel nič podozrivé, žiadne stopy po zveri. Keď som vošiel dnu všetko stíchlo. Potom som z ničoho nič ucítil silnú bolesť na temene. Zاتمelo sa mi pred očami. Po druhom údere som už ležal na zemi. Prebral som sa v kuchyni, priviazaný o stoličku. Krv na hlave bola už zaschnutá, ale bolesť bola rovnako intenzívna ako predtým. Predo mnou stál urastený, silný, vysoký chlap. Vyzeral celkom normálne, ale v očiach mal niečo zvrátené. Po chvíli som mal príležitosť zistiť čo to je. Spýtal som sa ho, čo tu chce. Odpoveďou bola silná rana pästou do brucha. Cez prížmúrené viečka som videl ako sa uškrňa. Nasledovala ešte jedna. Oveľa silnejšia. Prasknutie zlomeného rebra sprevádzala ostrá bolesť. Keď steny kuchyne pohltili môj zúfalý výkrik, prehovoril. Splietal niečo o tom, že kvôli mne mu ušla. Nepovedal kto, ale vraj mi to odpustí, lebo sa mu tu páči. Vraj budeme kamaráti a bude ma chodiť často navštevovať. Budem však musieť pre neho niečo urobiť. Oponoval som. Ďalší úder nezlomil len jednu z mojich kostí, ale i operadlo na stoličke. V neznesiteľných bolestiach som sa zvíjal na zemi, až kým som opäť nestratil vedomie.

Ráno to nadväzovanie priateľstva, ako tomu hovoril, pokračovalo. Nemalo zmysel súperiť s ním. Určite by ma zabil, ak by som nesplnil o čo ma žiadal. Nemohol som to nikomu povedať. Bál som sa že to urobí, že ma zabije. Aj keď to bolo úplne zbytočné. Teraz viem, že to ani žiadny život nebol. Bol som iba nesvojprávny sluha, len otrok, ktorý čaká na zmilovanie svojho pána, ktorý sa tu z času načas objavil a donútil ma zakopať telá tých, čo nemali také „šťastie“ ako ja. Nikdy som sa ho nepýtal, odkiaľ sú. Neriešil som, či ich zabil on, alebo niekto druhý. Rovnako som sa ho nepýtal, prečo museli zomrieť. Ak som chcel žiť, nesmel som sa pýtať. To som už pochopil. A o ostatné som sa nestaral, aj keď som nad tým často rozmýšľal. Trvalo to asi dva roky, potom to z ničoho nič prestalo. Viac sa tu neukázal. No ja som i tak nemohol spávať kvôli strachu, že sa tu z ničoho nič zase objaví. Aj s ďalším telom. Lutujem, že som nenabral odvahu a nepostavil sa mu. Ale nikto si nedokáže čo i len predstaviť aké je to monštrum. Šialený vrah a maniak.

List pokračoval ďalej a podrobnejšie opisoval všetko Viktorovo trápenie. Nečakané „návštevy“ uprostred noci. Zakopávanie tiel s pištoľou priloženou k hlave. Rôzne zohavenia, ktoré si na tých telách všimol. Chýbajúce končatiny, či orgány. A jeho snahu vyrovnáť sa tým všetkým. Svojou obetavou prácou v sade sa snažil akoby vynahradiť všetko to zlo. Starostlivosťou o jednotlivé stromy preukazoval svoju úctu nebohým, pochovaným pod nimi. Posledný list papiera končil slovami: *Ak si našiel toto, nájdeš aj tie telá. Všetky sú pod najnovšími jablňami uprostred sadu. Tie, čo sú najkrajšie, tie skrývajú najtemnejšie tajomstvá...*

Sedeli sme na schodoch ako obarení. Muselo to byť nepredstaviteľné trápenie takto žiť. Ťažko si to dokáže predstaviť niekto, pre koho je najväčšia životná tragédia vybitá batéria v mobile. Bolo mi ho ľúto. Bol sám so svojim trápením. Ukrytý pred svetom, neprávom opovrhovaný všetkými, ktorí si mysleli, že ho poznajú...

„Tak moment!“ - vykrikla Katka prestrašene. „Vieš čo to znamená?“

„Čo znamená čo?“ - nechápal som.

„Ten list predsa!“ - sústredene na mňa pozerala, akoby mi chcela poslať jej myšlienku rovno do mojej hlavy.

„No áno, znamená, že Viktor ich nezabil.“ - odpovedal som pohotovo.

„Áno, ale znamená to aj niečo iné!“

„Tak ma už nenapínaj a povedz to!“

„Znamená to, že Viktor ani náhodou nie je tvoj biologický otec, ako si si myslel... Ak je pravda, že pani Uličná je tvoja pravá matka, tak potom tvojim otcom je...“

„Ten vrah...!“ - dokončil som vydesene.

V tichu, ktoré nastalo, takmer bolo počuť ako nám rastú vlasy.

„Musíme to oznámiť polícii.“ - povedala Katka pošepky.

„Nemusíme. Asi by sme mali, ale nemusíme...“ - musel som získať čas na rozhodnutie.

Cítil som, že toto musím vyriešiť sám. Dotýkalo sa ma to čoraz viac. Teraz to už bolo osobné.

„Dobrý deň, je niečo nové?“ - pýtala sa Katka vyšetrovateľa na druhý deň ráno.

„Zdravím. Nuž, popravde, moc toho nemáme. Z miesta činu máme množstvo vzoriek, najmä biologických. Takže to chvíľu trvá, kým sa podarí spracovať úplne všetky. Naši technici postupne porovnávajú získanú DNA so vzorkami nezvestných či hľadaných osôb. Ale viete, je to už takmer dvadsať rokov... V niektorých prípadoch už nežijú ani príbuzní obetí...“

Zdalo sa, že ak chceme vedieť viac, budeme si to musieť zistiť sami. Ale nevedeli sme kde začať. Zo spisu sme sa toho moc nedozvedeli a aj vyšetrovatelia boli skúpi na slovo. Celý deň som nad tým premýšľal, ale nič mi nenapadlo. Až pri večeri prišla Katka s nápadom.

„Pamätáš si na tú knihu? Na tú, v ktorej sme našli tvoj rodný list?“

„To je ono!“ - vykrikoval som. - „Idem sa tam pozrieť.“

„Neblázni, je už neskoro. Nevieš na koho tam natrafiš...“ - krotila moje nadšenie.

„Ja musím. Inak nezaspím...“ - hovoril som a jednou rukou si už obliekal bundu.

„Tak potom idem s tebou.“ - postavila si hlavu.

„To v žiadnom prípade!“ - oponoval som. - „Sama si povedala, že nevieme na koho tam môžeme natrafiť. A navyše keď budem sám, budem nenápadnejší...“

„Tak ťa tam aspoň odveziem a počkám na teba niekde nablízku.“

„Platí.“

„Platí.“

O chvíľu sme už parkovali neďaleko kaštiľa v blízkej dedine.

„Dávaj si pozor.“ - lúčila sa so mnou bozkom na pery. „Tu ťa budem čakať.“

„Neboj sa. Vieš predsa, že na mňa sa môžeš spoľahnúť.“ - upokojoval som ju s úsmevom.

Možno to bolo adrenalínom alebo niečim takým... Cítil som v sebe toľko sily a odhodlania, že som mal pocit ako keby som bol neporaziteľný. Ničoho som sa nebál. Chcel som zistiť viac. Za každú cenu. A čo najskôr. Cez dieru v plote som sa dostal na zadnú časť pozemku. Potichu som našľapoval na mäkkú trávu. Zaostroval som pohľad do diaľky, musel som si byť istý, že ma nik nevidel. Nebyť týchto okolností bolo by to celkom romantické miesto. Záhrada, aj keď neudržiavaná, mala stále svoje čaro. Najmä teraz za zvuku cvrčkov a drozdov ukrytých v kríkoch. Za ňou hrdo stál svetlom mesiaca osvetlený starý kaštiel. So všetkými tými vežičkami a ozdobami vyzeral ako malý hrad. Prikrčený ako zlodej, nenápadne som sa snažil dostať až ku nemu. Okno, ktoré som videl z cesty, bolo našťastie naozaj otvorené. Kým som sa ocitol pod ním, mesiac zahalili tmavé oblaky. Okolie domu a aj dom samotný vyzerali teraz po zotmení ešte desivejšie než som si dokázal predstaviť. Zdalo sa mi akoby sa tie sochy v záhrade hýbali. Tep sa mi zvýšil a dych zrýchlil. Ale bola to len hra svetla a tieňov zakaždým, keď sa oblaky rozostúpili. Ešte raz som sa okolo seba poriadne poobzeral, potom som sa postavil na zábradlie schodiska a odtiaľ som už pohodlne dosiahol na rám okna. Pár svižných pohybov stačilo na to, aby som sa dostal do vnútra. Vyšlo to. Ako prvé som ucítil nezvyčajný zápach. Interiér bol ním presiaknutý. Nevedel som identifikovať z čoho môže pochádzať. Možno to bolo lepidlo z tapiet, ktoré sa odlupovali zo stien. Tie tu bezohľadne nalepili počas minulého režimu, keď tu bola zriadená psychiatrická liečebňa. Nielenže zakryli maľby na pôvodnej omietke, ale ten účel, ktorému budova slúžila, bol nehodný takejto stavby. Veď je to predsa kultúrna pamiatka. No dnes by som skôr povedal, že to bola kultúrna pamiatka. A časom to už nebude ani len pamiatka, nieto ešte kultúrna...

Možno to predsa len nebolo lepidlo, ale len zvlhnutý prach, ktorý pokrýval takmer všetky predmety, na ktoré som dovidel. Moje oči si postupne zvykali na okolitú tmu. Snažil som sa pohybovať čo najtichšie a nemal som v úmysle použiť svetlo baterky. Na stenách boli sprejom namaľované všelijaké symboly. Nikdy predtým som také nevidel. Aj keď som ich nepoznal, pôsobili na mňa tak nejako okultne. Opatrne som našľapoval, nechcel som zavadiť o niektorú z harabúrd, ktorých boli plné chodby. Cítil som sa

ako v nejakej hororovej počítačovej hre zakaždým, keď som cez škáru dverí nakúkal do ďalšej z miestností. Prekvapilo ma, že ani jedny z dverí, ktoré som otvoril, nevrzgali. Našťastie. Ako klesala hladina adrenalínu, začal som sa pýtať seba samého čo tam vlastne robím. Myslel sa so mnou začínala zahrávať a začal som mať strach. Mal som pocit, že tam nie som sám. Preskúmal som všetky miestnosti na prízemí. Všetky boli prázdne. Ani náznak po tom, že by sa tu niekto, čo i len sporadicky, zdržiaval.

Zamieril som na vrchné podlažie. Drevené schodisko ponúkalo už len pár miest, na ktoré sa dalo stúpiť s dôverou. Musel som dávať veľký pozor, pretože každý ďalší krok mohol byť môj posledný. Celá stena popri schodisku bola popísaná výstražnými nápismi typu: Chod' preč! Tu býva smrť! A podobne. To mi na nálade moc nepridalo. Ale bol som už takmer hore, takže cesta späť neprichádzala do úvahy. Do dlhej tmavej chodby kde-tu prenikal svit mesiaca. V jeho lúčoch sa vznášali zrnka rozvíreného prachu. Tu už veľmi dlho nevkročila ľudská noha. Dotkol som sa prvej z kľučiek a na dlani mi ostal chumáč prachu. Pomaly, obozretne som otváral staré dvere. Aj keď som si bol na 99 % istý, že za nimi nikto nie je, to jedno percento robilo svoje. Pootvoril som ich len kúsok, len toľko aby som jedným okom nazrel dnu. Bola prázdna. Zdá sa, že celú budovu niekto „vybielil“ už veľmi dávno. Nevedel som si inak vysvetliť tú všadeprítomnú prázdnotu. Už som si začínal myslieť, že som sem chodil zbytočne. Nebolo tam vôbec nič. A už vôbec nie odpovede, ktoré som potreboval.

Ani za ďalšími dverami nebolo nič viac ako holé steny. Teda pokiaľ nepočítam tie podivné symboly. Ostávalo ešte štvoro dverí a ja som si už prestal dávať pozor. Neopatrne som otvoril ďalšie v poradí. Vtom za nimi niečo zašramotilo a na konci chodby som zaregistroval rýchly pohyb. Srdce mi išlo vyskočiť z hrude a úplne som zmeravel, keď som vo svetle mesiaca uvidel ako na mňa z opačnej strany chodby hľadí pár svietiacich očí. Nik sa ani nepohol. Ani ja, ani to stvorenie. Keď sa moje zmysly upokojili a namiesto príšer som začal vidieť realitu, zistil som, že je to len líška. Vzápätí sa

stratila v poslednej miestnosti, pričom sa z nej ozval poriadny rachot a chodbu zahalil kúdol prachu. Akoby na zem spadla bedňa s náradím alebo niečo také. Išiel som rovno tam. Než som však stihol čo i len nazrieť do poslednej miestnosti, drevená podlaha podo mnou povolila a zosypala sa na prízemie. Stihol som sa zachytiť o drevený preklad či trám. A tak som tam visel v tme a mojou myslou vírili predstavy o tom, čo sa asi teraz stane. Pozrel som sa hore na miesto, kde som ešte pred chvíľou stál a zmocnil sa ma strach. Nevydal som ani hláska, iba som mlčky sledoval ako sa ku mne približuje jasné svetlo. Toto je môj koniec. *Ako v tom sne...* - pomyslel som si. Naraz mi to svetlo zasvietilo priamo do očí a oslepilo ma tak, že som už nevidel vôbec nič. Potom sa stalo čosi nečakané. Ucítil som ako ma niekto ťahá za ruku hore. Povedal som si, že ak by ma chcel niekto zabiť, nebude mi predsa pomáhať, a tak som pomoc prijal a vytiahol sa hore na chodbu. Záchranca nasmeroval lúč svetla smerom od nás a ja som v tom rozpoznal známú tvár a začul známy hlas.

„No povedz, kde by si teraz bol, keby som nešla s tebou?!“

Iba som sa pozrel do tej diery pod nami... Zase mala pravdu. Ako vždy. A preto ju tak milujem. Objali sme sa a spoločne vošli do poslednej z miestností. Kužele svetla pretínali hustú tmú a prach, ktorý nie a nie sa usadiť. Prehľadávali miestnosť až sa obidva zastavili na jednom mieste. Katka preľaknuto zviskla. Jej výkrik museli počuť určite až na opačnom konci dediny. Ale niet divu, pretože i ja som sa takmer veď viete čo, keď som to uvidel. V lúčoch našich svietidiel žiarila ďalšia ľudská kostra. Sedela v kresle pod oknom a bola zahalená prachom a pavučinami. Prikročili sme ku nej bližšie, aby sme si ju lepšie obzreli, ale vtom som o niečo zakopol. Na zemi ležala ešte jedna ľudská kostra. Už sme sa ani nepohli, kým sme celú miestnosť preskúmali pohľadom a uistili sa, že tam už nie sú žiadne ďalšie pozostatky. Keď sme sa upokojili, pozreli sme si ešte raz tú sediacu v kresle. Bolo na nej niečo neobyčajné, niečo čo by tam nemalo byť. Kosti držali pokope všelijaké skrutky a drôty.

„Pozri!“ - ukázala Katka prstom na akúsi knižku, ktorú pod nánosom prachu, nebolo na masívnom drevenom stole takmer vidieť.

Zotreli sme prach z obalu a nazreli do vnútra. Nemohli sme uveriť, tomu čo vidíme. Bol to nejaký denník alebo také čosi. Autor v ňom opisoval utrpenie a žiaľ nad stratou manželky. Nebol ochotný zmieriť sa s jej smrťou, a tak ju udržiaval „pri živote“ s pomocou častí tiel ľudí, ktorých zabil. Nechýbali popisy, dátumy a nákresy jednotlivých „transplantácií.“ Zdalo sa, že sme na konci, že tá kostra na zemi patrí mužovi, ktorý svoju ženu miloval až za hranicu smrti. Až za hranicu normálneho uvažovania.

Hneď ráno sme kontaktovali vyšetrovateľa nášho prípadu a nález mu oznámili. Konečne sme to všetko mohli pustiť z hlavy. Konečne sme mali odpovede na všetky otázky.

Teraz už nebolo pre políciu také zložité poskladať dokopy všetky dieliky skladačky a zanedlho sme sa dozvedeli meno toho vraha aj všetky ostatné okolnosti. Nebolo to pre mňa jednoduché zmieriť sa s tým, že mojím otcom je šílený vrah a maniak. Ale moji rodičia mi vždy hovorili, že nie je dôležité z akej rodiny pochádzam, nie je dôležité, kto sú moji rodičia. Dôležité sú moje skutky a rozhodnutia, ktoré v živote urobím ja sám. A v tom majú pravdu. Po tom ako sme sa oboznámili s výsledkami vyšetrovania, obrátila sa na mňa Katka so smutným pohľadom.

„Peťo, chcem ťa o niečo požiadať...“ - začala nesmelo.

„Pre teba čokoľvek.“ - uistoval som ju.

„Prosím, miluj ma menej.“ - povedala a obaja sme sa začali smiať.

„Na mňa, sa môžeš spoľahnúť.“

O niekoľko mesiacov neskôr.

„Je čas, musíme ísť.“ - klopkala Katka na ciferník náramkových hodín.

„Samozrejme...“ - nechal som prácu pracou a vzal veci pripravené v cestovnej taške.

Asi tak o hodinu som sa už díval ako sa s krikom prediera na svetlo nový život. Lapajúc po dychu, rozhodnutý sa nevzdať, ponáhľal sa na tento svet. Na ničom inom nezáležalo, len byť už vonku. Dívajúc sa na to mrňa pritúlené ku svojej matke, ktorá je očividne vyčerpaná, ale spokojná a šťastná, pochopil som, že tie najkrajšie veci na svete sa rodia v tej najväčšej bolesti..

„Aké mu dáme meno?“ - opýtala sa pôrodná asistentka.

S Katkou sme sa na seba pozreli a povedali jednohlasne: „Viktor. Viktor Novák.“